

Una ullada a l'Arxiu

JOSEP MARIA JORNET I SENTÍS,
*EL FOTÒGRAF DE LES
CARES DE SITGES*

Hem acomiadat en Josep Mª Jornet i Sentís, un dels fotògrafs d'obra més abundosa, ell i la seva càmera eren tot u, i no és que la portés penjada és que en feia ús arreu on anava. Qui no el té present durant el ral.li, el carnaval o la festa major, enmig de la gent, càmera en mà, o no recorda cap conversa amb ell quan estava fent guàrdia a les exposicions fotogràfiques d'obra personal seva o col·lectives.

D'altres podran parlar amb més encert que no pas jo de com s'ho havia fet en Jornet per a

La fotografia i les exposicions que organitzava feia anys que eren la seva vida, sempre n'acostumava a tenir diverses en dansa alhora. El Sitges que ell tant estimava, el festiu (el del ral.li, el del carnaval, el de la festa major), el del seu ric patrimoni artístic i arquitectònic, el dels seus ciutadans, eren la base de la seva activitat fotogràfica, però no podem oblidar les seves creacions d'estudi ni els reportatges de viatges que feia arreu on anava, el seguiment que va fer de les obres de Gaudí, el tractament del tema dels nus o les mans castelles.

Cares sitgetanes i d'altres que no ho són era una de les seves sèries preferides. Va formar una col·lecció de centenars de fotografies amb aquelles cares d'artistes, personalitats, personatges, sitgetans anònims o no, residents temporals, visitants i passavolants a la recerca d'aconseguir mercès a l'obturador de la càmera aquell esguard que l'havia commogut, aquell instant expressiu i fugisser que expressava uns sentiments, o unes faccions amb personalitat. Comptant amb què en alguna altra plana de l'Eco de Sitges ja hi haurà un retrat seu, hem volgut il·lustrar aquest escrit amb una obra seva: l'expressió d'una tristor com la què ens ha quedat. Es el retrat d'un mim que residí a Sitges fa dècades (algú en sap el nom?). Els qui coneixíem personalment en Jornet, no ens quedarem només amb aquest moment de l'adéu forçat, recordarem que amb ell també apreníem i rèiem. El tindrem present en uns de tants moments amb què vam gaudir de la seva companyia. Aquesta fotografia és només una d'entre les milers que va donar a l'Arxiu Històric de Sitges per a què quedessin a l'abast de tothom per a usos culturals. Amb les 19 altres fotografies que hi ha

crear tantes fotografies de mèrit i de la vàlua que te l'àmplia relació de guardons que va aconseguir. Ell es va incorporar al món de la fotografia als anys cinquanta amb l'impuls que donaren a aquest art Sitges Foto-Film, entitat dirigida per gent com en Joan Puig i Mestre. La seva participació a un gran nombre de certàmens fotogràfics des dels anys seixanta li comportà una llarga llista de reconeixements.

del mim, cadascuna amb una expressió diferent, l'art d'aquest artista i el del fotògraf es complementen perfectament, és només un exemple de tot el que va fer. D'en Josep Mª Jornet i Sentís en mantindrem el record i, per sort, la seva obra fotogràfica.

Xavier Miret i Mestre
Dtor. de l'AHSI

Mor el fotògraf sitgetà Josep Maria Jornet

Durant més de cinquanta anys, Josep Mª Jornet ha estat testimoni fotogràfic d'esdeveniments i activitats, relacionades amb Sitges i de diferents indrets d'arreu del país

Als 88 anys, ha mort el fotògraf aficionat Josep Maria Jornet, conegut majoritàriament per la seva producció en blanc i negre i per la multitud d'exposicions que feia al llarg de l'any. En elles va retratar, amb la seva càmera les tradicions populars i les festes de Sitges com el carnaval, però també va plasmar nus i paisatges d'arreu del món.

L'afició de Jornet per la fotografia es va iniciar el 1951. Des d'aleshores, Jornet va positar personalment les seves instantànies dins un petit laboratori casolà. Tot i que va utilitzar el color, preferia el blanc i negre i, de fet, caracteritza la majoria de la seva producció fotogràfica.

A través de la seves imatges, deixa un llegat i una visió molt personal d'entendre aquesta disciplina artística. Jornet es va voler apartar una mica de la fotografia tradicional i va imposar el seu estil personal. Un estil que es pot veure actualment en l'exposició que té al Retiro sobre Santiago de Compostela i los Picos de Europa.

L'Ajuntament de Sitges li va retre un homenatge als seus cinquanta anys de trajectòria artística, amb el descobriment de la seva placa a la Plaça dels Artistes, l'any 2001, i l'organització d'una exposició retrospectiva, integrada per més de 200 fotografies.

Josep Maria Jornet o la passió per la fotografia

Em resultarà difícil fer-me a la idea de no trobar-lo pels carrers del nostre barri traginant, sovint en un carro de la compra, un munt de carpetes plenes de fotografies que, infatigablement traslladava de casa seva a les sales on exposava.

“¿Però no veus que això ja et pesa massa i que no pots fer tants esforços?”

No dona, no, que els meus companys ja m'ajuden. A més, això és la meva vida. I si no ho pogués fer sí que em moriria de sentiment”.

I vingui exposicions! Individuals o participació en les col·lectives de la secció fotogràfica del G.E.S. Tant era! En aquest cas, la qüestió vital era per a ell poder penjar les seves fotografies en el racó esquerre de la sala, just entre la porta d'entrada i la finestra, espai que ja tenia reservat.

Aquests dies encara hi ha oberta al públic una exposició a la sala-cafè d'El Retiro. La seva última mostra. I no deixava de comentar als seus adeptes que quan es trobés més bé n'inauguraria una altra que ja tenia mig preparada. Ha mort pensant en la feina que l'esperava. I no es queixava mai de les seves xacres, sinó del temps que li prenien i el privaven de dedicar-se plenament a la seva feina de fotògraf.

Tal vegada on més gaudia era en el seu laboratori amb el revelat i les ampliacions, matisant, polint, retocant els negatius, a la recerca de la possible perfecció. Potser, si filem molt i molt prim, les seves facultats havien minvat aquests últims temps, però ell ho suplía amb el seu entusiasme i la seva tenacitat.

No és evidentment competència meva lloar les seves virtuts com a fotògraf. Espero que d'altres persones ho puguin fer amb més professionalitat. Només volia assenyalar l'originalitat d'algunes de les seves instantànies, l'enginy que tenia en captar aquell moment precís i espontani d'una mirada, d'un somriure, d'una expressió o un gest sovint fugaç i transitori que reflectien la personalitat genuïna de la figura retratada. És l'art de la naturalitat. I també de la diversitat humana que no tothom interpreta de la mateixa manera. Quanta sensibilitat en aquell *CLICK* d'un sol instant, potser una fracció de segon irreplicable! M'agrada d'evocar una fotografia del nostre recordat doctor Serramalera que sembla parlar. Només ens manca sentir el so de la veu.

La tria del que podríem anomenar paisatges també responia a aquest afany de captar el que és més significatiu o propi de cada lloc. La seva càmera s'endinsava en la vida mateixa dels indrets que visitava. Les excursions que feia fins fa poc temps eren per a ell motius de recerca fotogràfica, ocasions per plasmar en imatges en blanc i negre el que ell contemplava i el que intuïa rere d'aquestes imatges. És a dir, mirar, observar i captar i, alhora suggerir i evocar el que possiblement en seria l'essència. Penso que les seves fotografies tenien, en general, diverses lectures. No tothom veu sempre la mateixa realitat.

Crec modestament que de tot això se'n pot dir Creació artística o, simplement ART.

Si se'm permet ultrapassar aquest simple comentari i cercar lligams familiars per acabar l'evocació de la figura de Josep Maria Jornet, s'imposa parlar de sentiments.

L'oncle Josep Maria era el darrer representant d'una saga familiar – la família Alvarez Escoín –, que en els meus records més llunyans, rememora la infantesa i la primera joventut dels que quedem, en aquest cas, fill i nebots.

La nostra seu social era la casa de la tia *Carmen*, al carrer de Sant Francesc. Com que era una vivenda de planta baixa amb botiga – la *Perfumeria Fèmina* –, tenia més fàcil accés per a tots. I allà, al caliu entranyable d'aquella llar, ties (eren sis germanes), oncles, cosins i una besàvia – *La Abuela* –, confraternitzàvem d'allò més. Tots ho recordem i, de vegades, ho invoquem.

Ara, en dir adéu a l'oncle Jornet, el fotògraf, ens acomiadem d'una època que, malgrat les mancances materials, fou feliç i ens va inculcar el concepte viu de la vida en família.

Marisa Marsal